

Estimadíssims: que Jesús em guardi les filles i els fills!

Ens hem commogut una vegada més, durant la Setmana Santa, davant l'amor de Déu pels homes. *Déu ha estimat tant el món* —escriu sant Joan— *que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu no ha enviat el seu Fill al món perquè el món fos condemnat, sinó per salvar-lo per mitjà d'ell*[1].

Quantes gràcies hem de donar a la Santa Trinitat per aquest devessall de bondat i misericòrdia! Més encara si considerem que *quan encara érem del tot febles, Crist, en el temps fixat per Déu, va morir pels qui érem dolents*[2]. La passió i mort del Senyor constitueix el cim del compromís que Déu, lliurement, va voler contreure amb la humanitat. **«El seu primer compromís va ser el de crear el món, i malgrat els nostres atemptats per destruir-lo —i són molts—, Ell es compromet a mantenir-lo viu. Però el seu compromís més gran ha estat donar-nos a Jesús. Aquest és el gran compromís de Déu! Sí, Jesús és justament el compromís extrem que Déu ha assumit envers nosaltres»**[3].

En virtut d'aquesta promesa, reiteradament renovada al llarg de la història de la salvació, el Fill de Déu encarnat no es va limitar a abastar-nos el perdó dels pecats vivint i treballant entre nosaltres, tot i que la més petita acció seva tenia valor sobreabundant per redimir-nos; ni tampoc no es va accontentar amb intercedir per nosaltres, encara que bé sabia que Déu Pare escoltava sempre la seva oració. Va decidir arribar fins a l'extrem, perquè *ningú no té amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics*[4].

Són commovedores les paraules de Jesucrist Redemptor durant l'agonia en la creu. La primera va ser aquesta: *Pare, perdona'ls, perquè no saben el que fan*[5]. No pensa en les humiliacions i dolors pels que travessava, ni en la crueltat dels qui el crucificaven, sinó en l'ofensa a Déu. Va venir a aconseguir-nos el perdó dels pecats i la primera frase és una petició de misericòrdia. La segona, adreçada al bon lladre, segueix en la mateixa línia. Davant del sincer penediment d'aquell home, li promet la remissió dels pecats i la vida eterna: *T'ho asseguro: avui seràs amb mi al paradís*[6]. S'explica la pietat profunda amb què el nostre Pare besava el crucifix que, per als qui ho veien, suposava un moment de conversió i una invitació a parlar de Crist i del seu exemple.

Sant Josepmaria va assimilar amb profunditat aquests ensenyaments del Senyor, i els va predicar amb el seu exemple i amb la seva paraula. ***Perdonar. ¡Perdonar amb tota l'ànima i sense cap esclatxa de rancor! Actitud sempre gran i fecunda.***

—*Aquest fou el gest de Crist quan fou enclavat a la creu: «Pare, perdona'ls, perquè no saben el que fan», i d'allí vingué la teva salvació i la meva*[7]. Quin bon exemple per a nosaltres! Demanem a Déu que sapiguem ser indulgents i disculpar de seguida els qui ens hagin ofès, sense ressentiments.

Perdonar les ofenses representa, en certa manera, l'acte més diví que poden realitzar els homes. No és tan sols una obra de misericòrdia, sinó que també és condició i pregària perquè Déu remeti els nostres pecats, com el Mestre ens va ensenyar en l'oració del parenostre: *perdona les nostres ofenses, així com nosaltres perdonem els qui ens ofenen*[8].

Una de les grans deficiències de la societat actual s'expressa en la dificultat de perdonar. Persones singulars i nacions senceres tornen una vegada i una altra sobre els greuges rebuts, xipollegen en aquests records com en un bassal ple d'immundícia, i no volen esforçar-se per oblidar-los i perdonar. Un altre —i molt clara— és l'ensenyament de Nostre Senyor, que compendia la història de la clemència divina amb la humanitat en aquestes paraules: *Feliços els compassius: Déu se'n compadirà!*[9].

Tenim molt gravades moltes escenes de l'Evangelí, on es manifesta aquesta actitud de Jesús: el perdó a la dona pecadora a casa de Simó el fariseu, la paràbola del fill pròdig o la de l'ovella perduda, la clemència amb la dona adúltera... És el camí que els cristians hem de recórrer, per assemblejar-nos al Mestre. ***Aquest camí es resumeix en un mot únic: estimar. Estimar és tenir el cor gran, sentir les preocupacions dels qui ens volten, saber perdonar i comprendre: sacrificar-se, amb Jesucrist, per totes les ànimes. Si estimem amb el cor de Crist aprendrem a servir, i defensarem la veritat clarament i amb amor***[10].

Tanmateix, com repetia sant Josepmaria, per estimar d'aquesta manera resulta imprescindible ***que cada un extirpi de la seva pròpia vida tot allò que destorba la Vida de Crist en nosaltres: l'afecció a la nostra comoditat, la temptació de l'egoisme, la tendència al lluïment propi. Només reproduint en nosaltres aquesta Vida de Crist, podrem transmetre-la als altres; només experimentant la mort del gra de blat, podrem treballar en les entranyes de la terra, transformar-la des de dins, fer-la fecunda***[11].

Les escenes de la passió i mort del Senyor, que hem reviscut recentment, ens plantegen unes preguntes comprometedores, a les quals hem de respondre

sincerament. Sabem perdonar des del primer moment les ofenses rebudes, que moltes vegades no són tals, sinó fruit de la nostra imaginació o exageracions de la nostra susceptibilitat? Ens esmercem per cancel·lar-les del cor, sense tornar una vegada i una altra sobre aquests temes? Demanem ajut al Senyor i a la Mare de Déu, quan notem que ens resulta difícil perdonar?

Així ha de ser la nostra actitud constant, perquè no n'hi ha prou amb disculpar una vegada, ni dos, ni tres... Recordem la resposta del Senyor a la pregunta de Pere: *Quantes vegades hauré de perdonar al meu germà les ofenses que em faci? Set vegades? Jesús li respon: -No et dic set vegades, sinó setanta vegades set*[12]; és a dir, sempre. A continuació, perquè se'ns quedés ben gravada aquesta lliçó, va relatar la paràbola del servent cruel que va ser nèciament intransigent davant d'un deute ridícul d'un company seu, quan el seu amo li havia condonat una quantitat enorme[13]. Esforcem-nos, aquest Any de la misericòrdia i sempre, per assimilar a fons aquestes exigències del veritable deixeble de Crist.

No n'hi ha prou amb evitar de part nostra les ofenses externes, sinó que és precís esforçar-se per ofegar els pensaments i els judicis contraris a la caritat. El nostre caminar terrenal esdevé peregrinació cap a la glòria del Cel; i, per assolir aquesta meta, Jesucrist ens mostra les etapes. Una l'exposa el Papa a la butlla *Misericordiae vultus*, comentat unes paraules del Senyor: *no judiqueu i no sereu judicats; no condemneu i no sereu condemnats*[14].

Escriu el Sant Pare: **«Diu, primer que res, no judicar i no condemnar. Si no es vol incórrer en el judici de Déu, ningú no pot esdevenir jutge del propi germà. Els homes certament amb els seus judicis s'aturen a la superfície, mentre que el Pare mira l'interior. Si en fan de mal les paraules quan estan motivades per sentiments de gelosia i enveja! Parlar malament del propi germà en la seva absència equival a exposar-lo al descrèdit, a comprometre la seva reputació i a deixar-lo a mercè de la xafarderia. No judicar i no condemnar significa, en positiu, saber percebre el que de bo hi ha en cada persona i no permetre que hagi de patir pel nostre judici parcial i per la nostra presumpció de saber-ho tot. Tanmateix, això no és encara suficient per manifestar la misericòrdia. Jesús demana també *perdonar* i *donar*. Ser instruments del perdó, perquè hem estat els primers a haver-lo rebut de Déu. Ser generosos amb tots sabent que també Déu eixampla sobre nosaltres la seva benevolència amb magnanimitat»**[15].

Apareix aquí una altra dimensió del perdó cristià: sol·licitar-ho als altres quan ens n'adonem d'haver-los ofès. No és una humiliació, sinó al contrari: és manifestació de grandesa d'esperit, de cor ampli, d'ànima generosa. També en això

sant Josepmaria ens va donar exemple. Amb quina facilitat demanava disculpes, amb humilitat veritable, si pensava que algú s'havia quedat ferit per una reprensió seva, encara que hagués estat feta justament! En una ocasió, reconeixia que havia implorat perdó al Senyor moltes vegades, per la qual cosa pensava que eren faltes de correspondència. *Però, alhora* —afegia—, *m'atreveixo a dir que us he lliurat el millor de la meva ànima; el que Déu Nostre Senyor em va concedir, us ho he procurat transmetre-us amb la fidelitat més gran; i quan no he sabut fer-ho, he reconegut de seguida els meus errors, he demanat perdó a Déu i als que m'envoltaven, i immediatament he tornat a la lluita*[16].

El dia 20 comença un any més del meu servei a l'Església com a prelat de l'Opus Dei. I el 23 administraré el presbiterat a un nombrós grup de germans vostres, diaques de la Prelatura. Pregueu molt per ells i per mi, i per tots els sacerdots de l'Església. Visquem sempre *consummati in unum*[17], ben units en l'oració, en les intencions, en les obres, perquè el Senyor continuï mirant-nos amb misericòrdia. I continuem tenint molt present en la nostra oració al Papa i les seves intencions.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 d'abril de 2016

[1] *Jn* 3, 16-17.

[2] *Rm* 5, 6.

[3] Papa Francesc, Discurs en l'audiència jubilar, 20-II-2016.

[4] *Jn* 15, 13.

[5] *Lc* 23, 34.

[6] *Ibid.*, 43.

[7] Sant Josepmaria, *Solc*, n. 805.

[8] *Mt* 6, 12.

[9] *Mt* 5, 7.

[10] Sant Josepmaria, *Es Crist que passa*, n. 158.

[11] *Ibid.*

[12] *Mt* 18, 21-22.

[13] Cfr. *Mt* 18, 23-35

[14] *Lc* 6, 37.

[15] Papa Francesc, Butlla *Misericordiae vultus*, 11-IV-2015, n. 14.

[16] Sant Josepmaria, Notes d'una meditació, 29-III-1959.

[17] *Jn* 17, 23.